

Chương 1

Xe sắp sửa lên dốc cầu thì bị nghẽn. Thoạt đầu Tiểu Long còn cố chống chân nhích từng quãng, sau nó đành phải khựng lại. Bốn bề người như nêm, lách trái lách phải đều bít lối.

- Kẹt rồi!

Tiểu Long than. Nó nói không quay đầu lại nhưng Quý ròm vẫn nghe rõ.

- Đợi một chút vậy!

Quý ròm nói và đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn quanh. Thế này thì khó thoát! Quý ròm nhìn đám xe cộ kìn kìn kéo tới mỗi lúc một đông, chiếc trước chiếc sau hăm hở đùn cục vào nhau, lo lắng nhủ bụng.

Dạo này thành phố rất hay kẹt xe. Đường sá cũng vẫn thế thôi nhưng xe cộ dường như mỗi ngày một lắm nên cứ đứng vào giờ đi làm và giờ tan sở là các ngã ba, ngã tư chật ních

những xe và xe, tiếng động cơ gầm gừ, rú rít hòa vào tiếng người thúc hối, cãi cọ, náo động cứ như họp chợ.

Đang nghĩ ngợi lan man, Quý ròm bỗng giật mình:

- Ủa! Nhưng giờ này đâu phải giờ tan sở! Sao nạn kẹt xe lại xảy ra lúc ba giờ chiều, lạ vậy kìa?

Nó liền thúc vào hông Tiểu Long:

- Ráng lách lên đi mày?

Tiểu Long ngạc nhiên:

- Chi vậy?

- Xem thử đằng trước đang xảy ra chuyện gì!

Chiều ý bạn, Tiểu Long bậm môi luôn qua lách lại giữa những bánh xe và những cẳng chân. Nhưng nó cũng chỉ len lỏi được một quãng ngắn. Rồi dừng xe lại, thờ đánh thượt:

- Chịu thôi! Không thể nào tiến tới được nữa!

- Không tiến tới được thì thôi! - Giọng Quý ròm ỉu xìu, rồi nó tặc tặc lưỡi - Mày trông thấy gì đằng trước không?

Tiểu Long không nhích tới được, nhưng đứng ở chỗ này dù sao cũng nhìn rõ mọi thứ hơn chỗ cũ. Nó nhòm người trên yên xe dòm dò một hồi rồi quay đầu lại:

- Chẳng biết có chuyện gì ở giữa cầu mà người ta bu đen kịt!

Thông báo của Tiểu Long khiến Quý ròm muốn khóc thét:

- Chuyện đó chả cần mày nói tao cũng biết! Tao chỉ muốn biết chuyện gì khiến “người ta bu đen kịt” kìa!

Tiểu Long quay lại nghiêng ngó thêm một lúc rồi lắc đầu:

- Tao không thấy rõ! Nhưng tao đoán là đụng xe!

- Hừ, đoán! - Quý ròm nhăn nhó - Thế sao mày không đoán là có người nhảy sông tự vận?

Quý ròm vừa nói xong, ở đằng trước lửa bỗng phùng lên rồi giữa vòng tròn người ken dày đang rùng rùng dãn ra, hai bóng người cháy rực như hai cây đuốc xẹt về phía mép cầu và lao thẳng ra khoảng không, rơi vọt xuống dưới.

Cảnh tượng kinh hoàng kia tuy xảy ra ở giữa dốc cầu nhưng đứng từ xa, ai cũng có thể nhìn thấy. Hàng loạt những tiếng la hoảng, tiếng thét lạc giọng thoáng chốc vang lên, rền như sấm.

- Ối! - Lưỡi Quý ròm như rú lại - Có người nhảy sông thật!

Còn Tiểu Long thì đưa tay ôm mặt:

- Ôi, ghê quá! Lại tự thiêu nữa!

Làn sóng người chung quanh ùn ùn chuyển động. Đường như quên mất mình đang bị kẹt cứng, ai cũng muốn vọt tới trước, vì thế đã kẹt lại càng kẹt.

Sau thoáng sững sờ, Quý ròm hấp tấp nhảy xuống khỏi xe, đập vội lên vai Tiểu Long:

- Mày đợi ở đây nhé!

- Ê! - Tiểu Long quỳnh quít - Mày chạy đi đâu thế?

Nhưng Quý ròm không đủ thì giờ trả lời bạn. Nhoáng mắt, nó đã lẫn vào đám đông, hối hả chen lên phía trước.

Khi Quý ròm len được vào đám đầu cổ đang lúc nhúc bu đặc thành cầu, mồ hôi đã ướt đẫm lưng áo. Nhưng Quý ròm không màng đến điều đó. Nó đang lo ngay ngáy cho tính mạng của hai người vừa rồi, e rằng nếu không chết cháy ắt họ cũng chết chìm dưới nước.

Quý ròm hồi hộp thò đầu ra thành cầu dòm xuống mặt sông.

Đã không nhìn thì thôi, khi ngó xuống mặt sông đang dợn sóng, mồm Quý ròm không khỏi há hốc. Ở kia, sao lạ quá! Đập vào mắt nó là hai bóng người đang bị bõm lội vào bờ giữa tiếng hò reo hơn hử của những người đứng trên thành cầu.

Ôi, thế ra họ không chết! - Quý ròm thở ra, ngực nó đã thôi chèn đá, nhưng rồi nó lại ngỡ ngàng tự hỏi - Nhưng tại sao đã muốn tự tử, bây giờ họ lại bơi vào bờ? Hay là đến phút chót họ bỗng cảm thấy quyến luyến cuộc sống và đổi ý?

Không trả lời được những câu hỏi đang quay cuồng trong óc, Quý ròm tò mò giương mắt ngắm hai bóng người lúc này đang men theo bờ cỏ, chậm chạp leo lên cầu.

Hai bóng người càng lúc càng đến gần. Và khi Quý ròm nhìn rõ tướng mạo của họ, người nó giật bắn như chạm phải điện.

Quả thật hai bóng người trước mắt nó nom quái dị không thể tả! Căn cứ vào thân hình, họ có vẻ là một nam một nữ, nhưng cơ thể họ trơn nhầy, sáng lấp lánh, đầu cổ nhai nhụi không một cọng tóc, và gương mặt họ mới kinh làm sao, chẳng thấy mũi miệng đâu, chỉ có hai hốc mắt thỉnh thoảng chớp chớp.

Hay đây là những người đến từ hành tinh khác như mình vẫn thường nghe mô tả? Quý ròm hoang mang nghĩ và như không đứng được, nó thót bụng bước lui một bước.

Trong rừng người rậm rạp trên cầu, trẻ con hiếu kỳ như Quý ròm có đến hàng đồng. Nhưng khác với Quý ròm, bọn

trẻ này bạo dạn tợn. Bốn, năm đứa đi lẻo đẻo theo “người ngoài hành tinh”, chả tỏ vẻ gì sợ sệt. Thậm chí có đứa còn quẹt tay vào “người ngoài hành tinh” rồi cười lên thích thú:

- Hà hà, tao phải xin mẹ tao may cho một bộ quần áo như vậy mới được!

Thoạt nghe thằng nhóc láu lỉnh kia nói, Quý ròm chả hiểu gì cả. Nhưng khi hai “người ngoài hành tinh” đi ngang qua trước mặt thì Quý ròm chợt vỡ lẽ.

Ở khoảng cách gần, Quý ròm nhanh chóng nhận ra hai người này đang mặc một chiếc áo liền quần, may bằng thứ vải đặc biệt trơn láng. Vải màu bạc, lại dẫm nước nên dưới nắng chiều nom óng ánh như kim loại.

Đầu họ chụp một chiếc nón may bằng thứ vải cùng loại, kín tới tận ót, nên lúc này Quý ròm tưởng họ không có tóc. Còn gương mặt dị dạng kia thì không còn nghi ngờ gì nữa, đích thị là mặt nạ.

Khi khám phá ra những điều đơn giản đó, Quý ròm không khỏi tự cười thầm mình. Nhưng rồi nó chợt ngẩn ra: Những người này là ai mà ăn mặc kỳ quái thế? Họ nhảy xuống sông làm gì để rồi phải loay hoay trèo lên? Và khi này rõ ràng họ chấy phừng phực như hai bó đuốc kia mà, sao bây giờ nom họ dường như chẳng hề hấn gì?

Những thắc mắc trong đầu khiến Quý ròm mất hẳn rụt rè. Noi gương bọn trẻ trước mặt, nó cố chen vào giữa đám đông, hồi hộp lần theo hai con người kỳ dị nọ.

Hai “người ngoài hành tinh” kia chẳng đi đâu xa. Ở chính giữa cầu, một đám đông đứng xúm xít quanh một người đàn ông đứng tuổi, đeo kính, mũ thùm thụp trên đầu đang đợi họ.

Đến lúc này, Quý ròm mới nhìn thấy cái *camera* to đùng đặt trên đường ray gần cạnh đó, phía sau một người đàn ông râu quai nón hờ hững vịn tay vào máy quay, tay kia đang lau mồ hôi chảy thành dòng trên trán, mặt nhăn nhó nhó. Thì ra người ta đang đóng phim! Quý ròm thở phào, vừa hân hoan lại vừa thất vọng.

Nó tò mò nhìn đoàn làm phim, tìm xem có diễn viên quen thuộc nào không nhưng chả thấy. Toàn những khuôn mặt nó chưa gặp qua trên màn ảnh bao giờ! Có lẽ hôm nay các diễn viên chính không có cảnh quay! Quý ròm nghĩ và nó lại liếc qua chỗ hai “người ngoài hành tinh” đứng, bụng không ngớt xuýt xoa: Mình tới trễ quá! Khi này người ta quay cảnh nhảy từ trên cầu xuống sông mà mình chỉ thấy thấp thoáng từ xa, phí thật!

Quý ròm tặc lưỡi tiếc rẻ và quay mình tính quay về chỗ Tiểu Long đứng đợi. Nhưng vừa dậm bước, nó đột ngột dừng phắt lại. Bên tai nó tiếng người đàn ông đeo kính vang lên:

- Cảnh vừa rồi không đạt lắm! Các cháu chịu khó thực hiện thêm một lần nữa vậy!

Chương 2

Người đàn ông vừa lên tiếng ý chừng là đạo diễn. Ông vừa nói vừa quạt phành phạch cuốn tập ố vàng trên tay như để xua cái nóng do mặt trời và do hơi người dồn nén chung quanh.

Yêu cầu của đạo diễn thường được xem là mệnh lệnh. “Người ngoài hành tinh” nữ có lẽ cũng biết vậy, nhưng chị vẫn ngập ngừng:

- Tụi cháu đã nhảy ba lần rồi, chú!

Giọng ông đạo diễn thoát nghiêm nghị:

- Để có một cảnh quay đẹp, nếu cần, chúng ta lặp đi lặp lại cả chục lần cũng không sao!

Cuộc đối đáp lọt vào tai khiến Quý ròm vô cùng sửng sốt. Nhảy từ trên chiếc cầu cao này xuống sông đâu phải là chuyện đùa, vậy mà theo lời “người ngoài hành tinh” nữ vừa nói thì từ nãy đến giờ họ đã lặp lại cú nhảy khủng khiếp đó đến những ba lần. Và bây giờ lại sắp sửa nhảy lần thứ tư.

Lời nói có ý quở trách của ông đạo diễn làm “người ngoài hành tinh” nữ im bật. Quý ròm không trông thấy gương mặt khuất phía sau chiếc mặt nạ kia nhưng nhìn đôi vai “người ngoài hành tinh” nữ khẽ rung lên, nó đoán hẳn chị ảm ức lắm.

- Thôi, được rồi! Tụi cháu sẽ nhảy lại!

“Người ngoài hành tinh” nam hăng giọng nói, tay anh đặt lên vai cô gái bên cạnh vừa như động viên vừa như chia sẻ.

Câu nói của “người ngoài hành tinh” nam vừa cất lên, Quý ròm bỗng nghe bụng mình thót một cái: giọng nói của anh rất quen thuộc với nó.

Trong một thoáng, Quý ròm không thể nhớ ra đó là giọng nói của ai nhưng nó tin chắc nó đã nghe giọng nói này nhiều lần, có nghĩa “người ngoài hành tinh” nam này không phải là người xa lạ.

Quý ròm dán mắt vào anh, tai động lên, chờ anh nói tiếp một câu nữa, hy vọng lần này sẽ nhớ được.

Nhưng “người ngoài hành tinh” nam chỉ nói mỗi một câu. Sau đó, anh và cô gái kia lẳng lẳng xoay người qua phải qua trái cho bộ phận phục trang trong đoàn làm phim mặc thêm một lớp quần áo bên ngoài bộ đồ lạ mắt nọ. Xong, người ta khoác lên chiếc đầu nhai nhụi của mỗi người một bộ tóc giả.

Những “khán giả” đứng chung quanh ai nấy đều mở to mắt nhìn. Đến khi người ta tưới xăng lên hai “người ngoài hành tinh” chuẩn bị đốt thì nhiều cái miệng kêu thét, nửa sợ hãi nửa thích thú.

Một người trong đoàn làm phim lại gần hai “người ngoài hành tinh”: